

Från mars
2020

Ett år på Zoom, vad
gör det med oss?

Till mars
2021

Egenpublicerat & Independent
(maga)zine #zoomzine2021

Medverkande

Angelica Strandberg - Anna Bauer - Dorte Gottlieb - Erica Engdahl

Irene Lundell - Jeanette Nord - Klara Melin - Lars Nilsson

Malin Mörth - Mattias Rydén - Miku Maria Gustavsson - Mimi McGarry

Monique Wernhamn - Selma Pettersson - Tatiana Madrid - Ulrica Loeb

Välkommen! Welcome!

Redaktör & Curator Miku Maria Gustavsson

Välkommen till ZoomZine!

Ett fanzine om när Zoom kom in i vårt dagliga liv.

När det blev vanligt att i möten plötsligt se oss själva, behålla joggingbyxorna på och komma in i varandras privata sfärer - fast vi är distanserade av en pandemi.

Welcome to ZoomZine!

A fanzine about when Zoom entered our daily life.

When it became common to suddenly see ourselves, keep the jogging pants on in meetings and get into each other's private spheres - even though we are distanced by a pandemic.

ZoomZine nr I #zoomzine2021

Egenpublicerat (maga)zine / Independent (maga)zine

Redaktör & Curator Miku Maria Gustavsson

Medverkande/Participants   Sida/Page

Välkommen/Welcome	2
Innehållsförteckning	3
Angelica Strandberg	4
Anna Bauer	5
Dorte Gottlieb	6-7
Erica Engdahl	8-9
Irene Lundell	I0-II
Jeanette Nord	I2
Klara Melin	I3
Lars Nilsson	I4-I5
Malin Mört	I6
Mattias Rydén	I7
Miku Maria Gustavsson	I8
Zoom	I9
Mimi McGarry	20-2I
Monique Wernhamn	22-23
Selma Pettersson	24
Ulrica Loeb	25
Tatiana Madrid	26-27
Tack/Thank You + Instagram	28

Nu kan du utan att lämna
ditt hem göra det mesta
digitalt.

Ha lektion, jobba, ta examen,
ha handledning, fika,
yoga, gå på föreläshingar,
gå på vernissage, ha möte,
gå på konsert, träffa
vänner, fira högtider...

Det är akvarellfärg och svarta tuschpennor och tillverkat i stort sett under två zoom-seminarium och en vabbförmiddag.

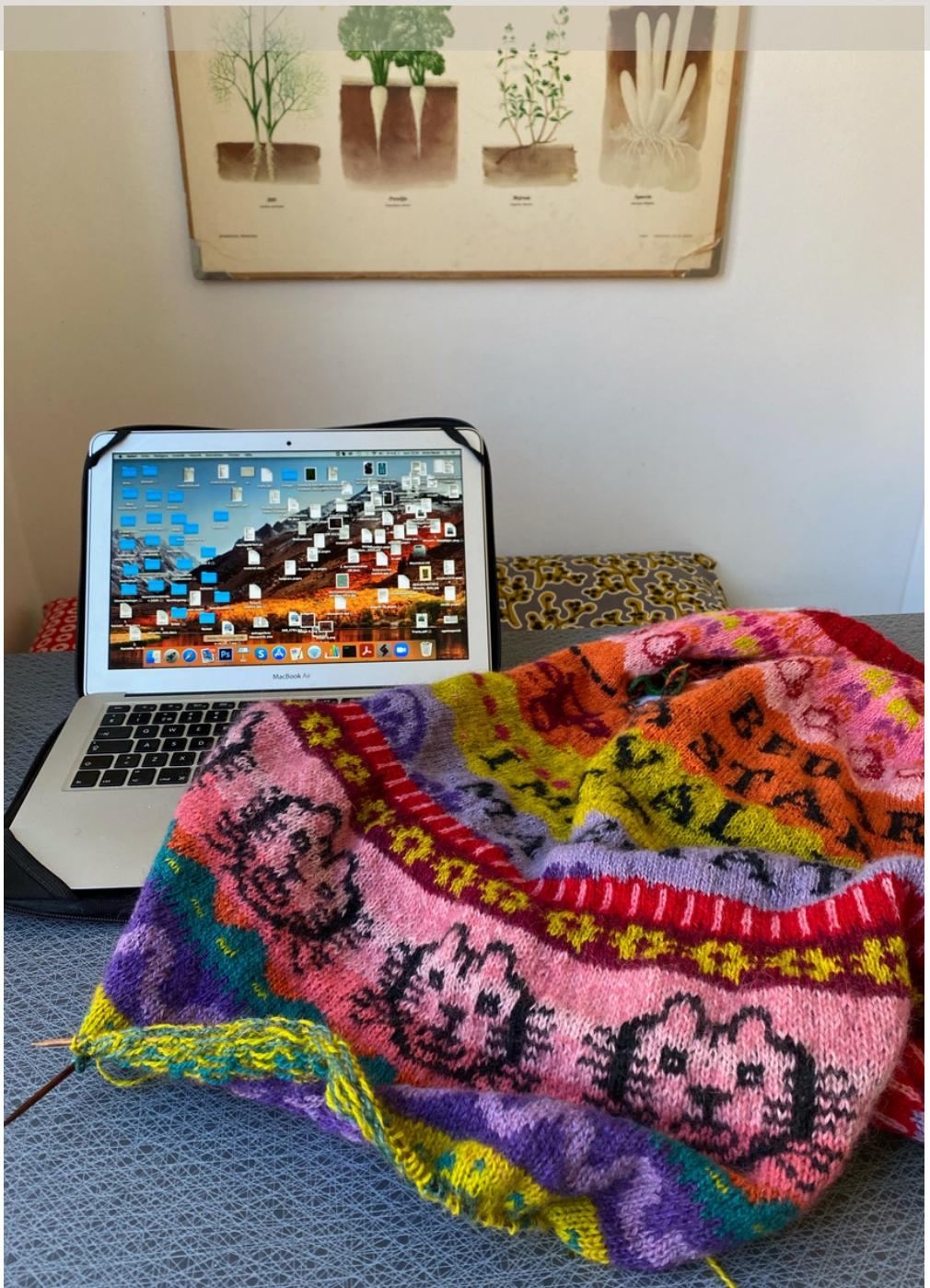
Angelica Strandberg

Att sticka under möten hindrar mig att zooma ut rent mentalt, och zoom möten är inget undantag, tvärtom, där är stickningen nästan en förutsättning för att tankarna inte ska vandra iväg, och fokuset skingras som ett rökmoln en blåsig dag.

Jag brukar vinkla skärmen så att det inte syns att jag stickar, eller jag inbillar mig att det inte syns så mycket, rätt vad det är sitter man där med en stickmarkör i mungipan....

Många varv har det hunnit bli under pandemiåret 2020 i alla fall, vilket resulterade i personligt rekord i tröjor, 18 stycken tror jag att det blev...

Anna Bauer

Våra världar parallella

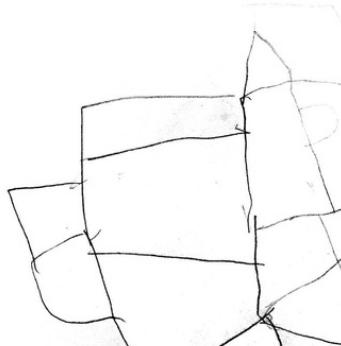
får jag presentera
parallella rum att inträda
tillsammans bildar de
ett andrum
såhär:
jag själv i rummet - i det verkliga
rummet
vännen på andra sidan skärmen och
världarna som sakta men
säkert uppstår i våra block
som liten lekte jag ofta att
jag ringde med en slags
bildtelefon
där en kunde se
den som en pratade med
oändligt fascinerande
en bild i en bild i en bild i en bild
spegeln som vrids mot en annan
spegel och tusentals rum och
tusentals jag träder fram
tanken färdas på ett
annat sätt
under ritandet, under
samtalet

som också gör att
jag håller mig kvar
i det
älskade skissblocket, till
bredden fyllt med
färg och rit och skriv
ljudet av en annans penna
som rafsar mot pappret
rofyllt och pärmarna
spricker
och kaffe
dricks och spills och
fläckarna lockar till
nya bilder och
det gick inte att
hejda sig
historierna måste få
berättas och
husen måste få
se ut som om
de byggt sig själva inifrån
och vi måste få träffas
sån tur att alla dessa
appar finns då
inte tillräckliga alls men
som en ventil

ORTER

- Melankolia
- I lskna passagen
- Skymningsdistriket
- Nervby
- ~~Sofaboden~~
- Paralysen
- Sengingaren
- lyckoträsk
- triumfen
- ~~guldstaden~~
- innerst inne-~~stad~~
- ~~slugheten~~
- ångestville
- viljestad.
- avunda

men idag bröts förtrollningen
den överpositiviteten kring
det digitala gick inte att
bära mer nära
luften blev vår och
solen sken varmt i
ansiktet en röst sa
rakt in i mitt öra inte från
mobilen nej från bänken bredvid
- en kaffe på det här va?
jag var plötsligt en
del av en stad
igen som jag delvis glömt
borde saknat väl
men hade förtränt det är
en försvarsmekanism en försvinner i
papper och skärmar kanske tur men
åren tiden känner den nu som en
projektil som nålar
värmen i ryggen när jag går och
alla omkring som kommer ut och
strålar och är mitt uppe i sina liv de också
försöka anknyta ändå försöka
var och en från egen
balkong var och en på sitt
håll med sin egna sorg var och en
med minnena kring obekväma
middagar med pinsam
tystnad eller klumpiga omfamningar i
diverse dörröppningar men ändå
hur länge till då

Dorte Gottlieb

ett år senare och vi har
blivit svältfödda på fysisk närhet
nu ska vi vara nöjda med samtal på videolänk
men det är inte samma sak
och det kommer aldrig bli samma sak
självklart finns det bra saker
med samtal på videolänk
jag får följa mina syskonbarns uppväxt
mer regelbundet och närmare
än vad jag kunnat annars som moster på distans
även om näsgnugg och pussar kan leda till
att man råkar lämna samtalet av misstag
jag har varit på digitala konserter
med band jag aldrig haft möjlighet att se på plats
under 2020 såg jag ett av mina favoritband
hela tre gånger
det är lika många gånger som jag sett dem
på plats totalt 2001-2019
jag har deltagit på workshops
med ledare och deltagare jag aldrig skulle ha träffat
om workshoppen inte hade varit digital
jag har fått inspiration och klivit ur min comfort zone
jag har lärt känna nya människor
fått nya vänner
jag har arrangerat poesiläsningar
med deltagande poeter från flera olika städer
samtidigt på samma arrangemang
fått se poeter våga läsa sina texter
för första gången inför en publik
jag tänker att skärmen kanske skapar
en känsla av trygghet
en känsla av att det går att våga
det är bara det att jag saknar kramarna
jag saknar den där speciella sortens trygghet
den som man känner när man på en fysisk plats
är omgiven av enbart likasinnade människor
och känner sig hemma för att man vet
att alla är på den här platsen av samma anledning
alla arbetar mot samma mål
alla här är som jag
tillsammans går det faktiskt att välna berg
jag behöver mer samhörighet
mer samhörighet än vad Zoom helt kan skapa

jag behöver få träffa mina människor
vara i mina sammanhang
jag behöver känslan av att vara
på rätt plats vid rätt tid med rätt människor
jag behöver känslan av att
något faller på plats
jag behöver magin som skapas
i utrymmet mellan oss
jag saknar mina människor
och jag hoppas fortfarande

Pandemi. Från ord till verklighet på ett år.

Jag inser att jag är privilegierad; jag bor i ett bra land och jag har stor möjlighet att påverka mitt liv. Visst har jag påverkats av pandemin; jag tycker det är tråkigt att inte träffa familj och vänner och jag saknar kulturen. Men pandemin fick mig också att våga fatta ett beslut.

Ett år sedan, första veckan i mars. En workshop med en tänkbar kund. Det gick bra, kanske skulle det kunna bli ett kul uppdrag? 17 mars fanns ett jobbevenemang inbokat, något jag planerat länge och som hade skapat ett ganska stort intresse. Det var spännande; det vi jobbat med i ett års tid började ge resultat. Men, nödbroms! Inget blev av.

Sedan kom alla Teams-möten. Och Zoom, Meet, och Whatever. Små människor i små rektanglar på en skärm. Först var det mest skönt att slippa stressa iväg till kontoret, att ha lite mer kontroll över tiden. Snart infann sig insikten att det var lätt att bli sittande framför datorn hela dagarna, det blev inte många steg på stegräknaren där inte. Ganska trist faktiskt, jag saknade pauspratet med kollegorna.

Jag hade länge jobbat med personer i olika tidszoner så distansmöten var inget nytt. Och jag hade hittat en rutin där jag ofta stickade om jag jobbade hemifrån. Det gav en bättre fokus på lyssnandet, händerna var upptagna och stickningen höll mig från lusten att läsa mejl samtidigt. Men jag hade sällan pratat om detta på jobbet för jag kände att det hade upplevts som konstigt.

Nu började jag brodera. Det där vackra viruset gjorde sig fint med franska knutar. Och den där skriet-emojin funkade ju rätt bra till. Pandembroidery Part I kom till. Skriet kändes ännu avlägsset, livet var bara lite annorlunda.

Så infann sig en insikt: Det jag jobbat för i drygt ett år skulle inte hända, nu fanns andra prioriteringar. I samma veva infann sig Den Stora Tröttheten, gammal stress som kom upp till ytan. Jag lyssnade på min kropp och på min själ som båda ville ha ett tillfälle att stanna upp. Jag fick ett fint erbjudande från min arbetsgivare som gav mig möjlighet till att ta en längre ledighet och jag kände att detta var det enda jag ville just då.

Men hjärnan tog inte ledigt, den malde på med ett gammalt skav. Känslan av att ständigt vara på besök, kanske dags att ta den på allvar? Jag utforskade möjligheter, vad hade jag för alternativ? Ett av mina spår var att göra något av den där lärarexamen som jag under en ledighet för länge sedan utökat min civilekonomexamen med men aldrig använt. Så jag sökte lite olika lärarjobb och när jag fick ett erbjudande som gymnasielärare i ekonomiska ämnen så kändes det rätt. Många i mitt nätverk var nog lite undrande, men jag fick mest glada tillrop och lyckönskningar.

Jag har haft en fin höst. Jag tycker om dialogen med eleverna och ofta tänker jag att de lär mig lika mycket som jag lär dem. Jag har det bra! Jag har kul!

Ett år senare har vi en tredje våg på väg. Nu är det lektioner via Meets. Klockan 8.20 pratar jag med en skärm där det finns 32 färgglada runda cirklar med en bokstav i varje. Ingen har på kameran, jag undrar hur många som har klivit ur sängen. Många av oss tycker detta är torftigt, kan vi ses snart?

I nya distansmöten har nya handarbeten tillkommit. På datorn framför mig finns en knapp: Escape. Som jag önskar den betydde att vi kunde fly resten av pandemin. Det blev Pandembroidery Part II.

Irene Lundell, Solna i mars 2021

Irene Lundell

Virtuella vägar

Klara Melin

Vi möts på Zoom.

Formerna representerar människorna,
linjerna representerar kontakten vi har online.

Vissa har många linjer kopplade, vissa har några och
nån är alldeles ensam.

Lars Nilssons slappa tankar om corona

Så här lagom till ettårsjubileet av coronarestriktionerna så kan jag mitt i sätta ner bubblet, stirra rakt ut i ingenting och tänka på hur extremt långt det här året har varit. Och det verkar ju fortgå och tar ingen notis om kalendrar och mänsklig tindräkning. Väldigt mycket hände på det privata området under det här coronaåret, men ändå känns det som inget förändras och allt och alla går runt och håller andan, helt blåa i ansiktet.

När corona blev ett faktum som påverkade våra liv, tänkte jag att det nog skulle förändra mitt liv ytterst lite. Jag träffade redan väldigt få personer och gick i princip aldrig på krogen eller svirade loss. De första veckorna när coronarestriktionerna sattes i verket var konstigt nog rätt trevliga för mig. Jag och de två andra jag bodde ihop med umgicks mer – vi gick till Kungens kurva och till ett fik vid Sätra strandbad eller bara var tillsammans hemma. Det här nya, främmande hotet, förde oss tillsammans – i vår lilla lägenhet.

Men allt eftersom coronan fortgick och förstörde för oss alla, förändrades vår gemenskap.

Vi gjorde färre och färre saker ihop och hittade nya former att leva under restriktionerna. Mitt jobb som personlig assistent blev värre och jobbigare. Kan inte säga för mycket, på grund av tystnadsplikten, men arbetet blev (än) mer enformigt och alienerande. Sista gången jag kände mig glad på arbetet var i maj 2020. Livet slank ner i ett dike och det blev vardag.

Idag var jag ut till stan – åkte från hemmet i Vårberg till Östermalmstorg för att göra ett enkelt ärende. Inte varit där på runt nio månader. Kände mig helt bortkollrad och förvirrad. Jag gick runt där med mitt munskydd och ville bara få ärendet avklarat, så jag kunde få åka hem igen. Kände mig främmande för allt på Östermalm. Det gör jag väl i vanliga fall också – alla dessa rika mäniskor som jag aldrig kommer bli som och som jag aktivt inte vill ha nåt samröre med. Vi lever i helt olika världar, men känslan var än starkare nu. Jag har gått in i en starkare bubbla där jag sällan eller aldrig behöver fysiskt röra mig bland denna lyx, flärd och överklassidioti. Jag låtsas som om de inte finns.

Eftersom jag har det jobb jag har, så slipper jag i alla fall Zoom-möten. Men min brukare har regelbundet möten via dattan. Så jag vet lite hur det funkar. Vi hade APT förra veckan via Zoom. Jag arbetade och fick då sitta med min brukare i dennes hem. Var lite skönt att folk slapp se hur jag bodde. Har ingen kontakt med mina kollegor (som personliga assistenter jobbar vi aldrig tillsammans, utan jag möter kollegorna i dörren när vi byts av). Vi vet så lite om varandra. Kändes som de skulle få en inblick i nåt djupt personligt om de skulle se hur jag bor. Det vill jag inte riktigt bjuda på. Samtidigt var det otvivelaktigt roligaste med APT:n: Att se hur mina kollegor bor.

Jag blev enormt självmedveten när jag satt där framför skärmen. Vågade knappt säga nåt, för då skulle kameran och alla blickar rikta mot mitt håll. Var skrämmande oerfaren med Zoom-mötens. Kunde känna en glädje över att jag är en vanlig knebare som inte behöver hålla på med såna här möten. En minoritet i samhället tänker att detta är det som är en av de främsta saker som definierar "coronatiderna": Zoom-mötens. Min chef sa det på APT:n att vi nog alla är vana vid att ha såna här möten. Chefen möttes inte av rungande "JA." Snarare tystnad och obekväma blickar. Ingen av oss assistenter satt direkt på Zoom och hade möten dagarna i ända. Kändes som klassamhället sa "Tittut!" där.

Men samtidigt är ju detta med Zoom talande för corona. Få saker gör det så tydligt vad som har hänt med oss i och med coronan: Avskärmade från folk, från närlhet och umgänge. Lite mer alienerade och ensamma. Det känner jag även av, var sig jag hänger på Zoom eller ej.

Vad är det jag vill ha sagt? Orkar jag ens tänka mer på corona? Känns mest som jag försöker leva mitt liv så bäst som det går tills vi inte behöver leva i coronans grepp. Att tänka bortom denna pandemi känns överkligt, men det kommer ju att ta slut. Jag saknar ett större umgänge. Att få gå på diverse kulturevenemang. Livet är rätt torftigt, men allt tuffar på. Jag har det nog bättre än de flesta.

Så jag vill bara utbrista ett håglöst:

Grattis, 'rona, 1 år! Hoppas du inte blir så mycket äldre.

Detta är rätt talande
för mitt år.

Jag har valt att inte
tatuera kunder (utom
under sommarhalvåret),
utan har tatuerat mig
själv istället.

Malin Mörth

Pöven kommenterade att det är logiskt att pandemin slår oss i fastetid. Det är en tid då gud ska sätta dig på prov. Nu är det verkligen inte meningen att det ska vara mysigt, man ska självgott smälida fram till påsk. Jag tänker att det är min bästa gren, jag har ändå aldrig varit så bra på högtidsdekadens.

Men fastan får brytas, enligt tradition på helgons festdagar, eller andra firanden för den delen. Så då kan man väl lika gärna få fira att det är tisdag.

"När coronastaketet här är fullt för konsträrer med talang så får man hitta på annat sätt att förtära sig."

Handlingskraftig otillräcklighet

Under det senaste året har jag gått med i flera föreningar, börjat prenumerera på flera magasin, börjat väva hemma, fått flera nya jobb och uppdrag men inte packat upp flyttkartongerna från i somras.

Följande har jag gjort på Zoom:

- Distansundervisning
- Sjungit live på Open Stage x 2
- Distansarbete
- Träffat nya människor
- Sett föreläsningar
- Gått skrivarkurs, medverkat i en antologi, läst in min text
- Gått en vävkurs
- Föreläst
- Deltagit i kreativa workshops, både svenska och internationella

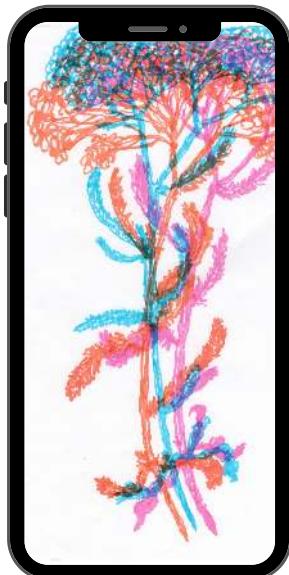
Jag har också varit på plats och:

- Badat på 102 badplatser på en sommar
- Stått på scen och sjungit på en fest
- Umgåtts med barn, barnbarn och mamma samt vänner (om än sällan)
- Medverkat i slöjd- och konstutställningar och zinefest

Vad skulle jag annars ha gjort än att fortsätta göra?

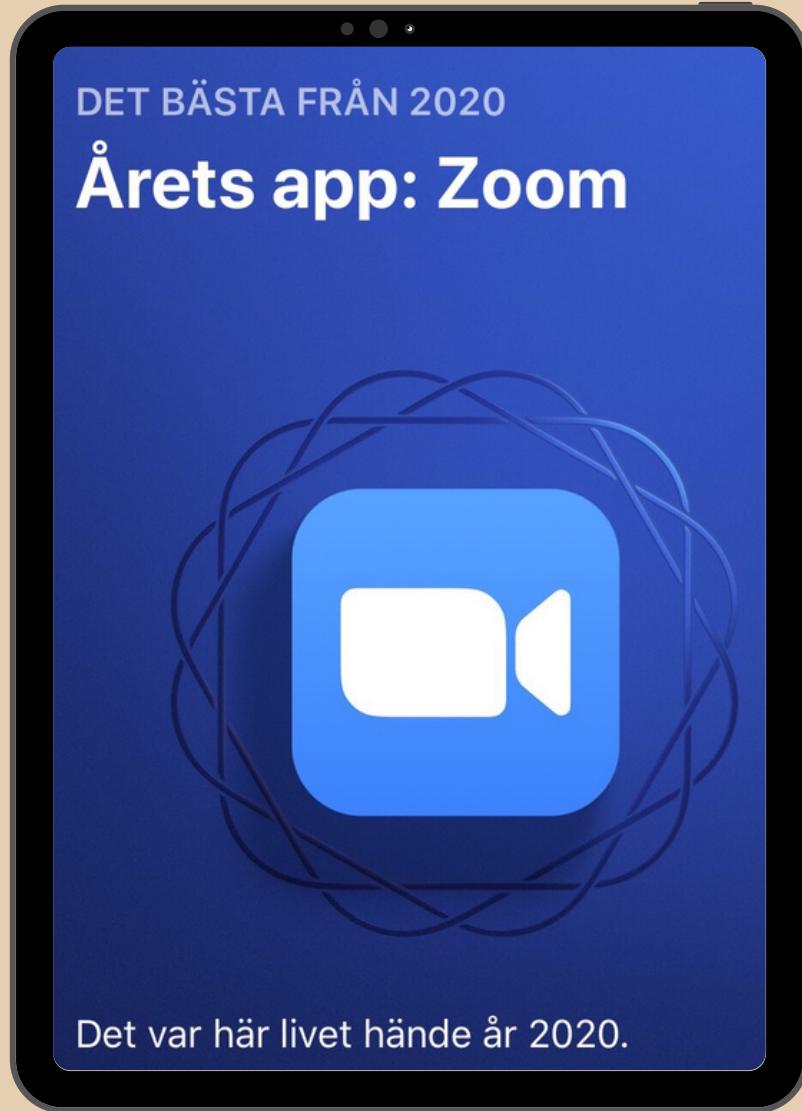
Packat upp flyttkartongerna?

Det gör jag till sommaren.

I perioder har jag varit orolig, rädd, ledsen och trött så in i märgen av osäkerheten om framtiden. Otillräcklig. Drömt mardrömmar, vänt på dygnet och känt mig överklig.

The app of the year 2020.

Enligt AppStore.

[Zoom](#)

Self interviewing Myself
Zoom March 2021

Mini (Liebudd)

LIEBES
Wedding
Strickt
Gedanke
less and working

since we started meeting on every last
Wednesday of each month it has been a
steady growth in the group.

I feel less stressed about communicating
about our knit circle meetings since
I can clearly say "the last Wednesday each
month" because I don't feel like
it is my responsibility to organise
when a new meeting might happen.

The best feeling was when the online meeting
first started that it came from our
group.

How many friends
do you have?

Also my friend Katrin then took on
booking the zoom room.

How did it change
you?

45

Hello!
How ARE YOU
TODAY?

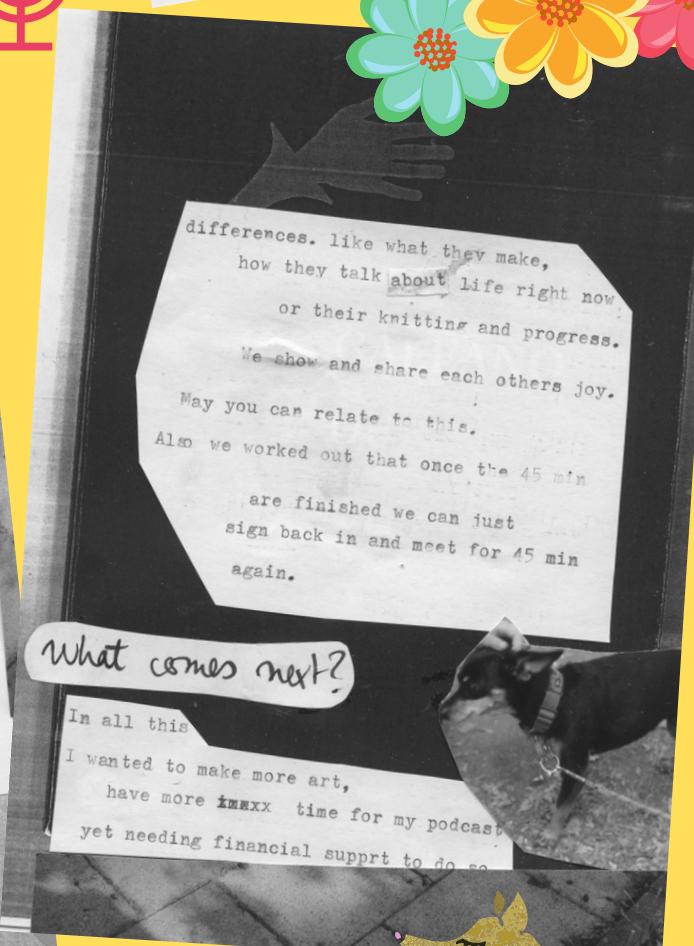
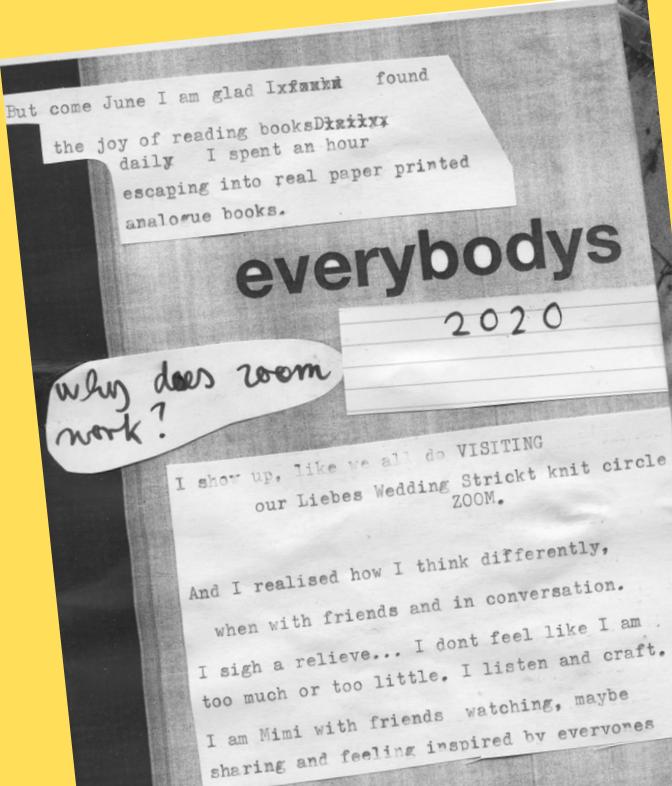
Styrian
fefferminze
permit
the pounds
the pipette
100% C

oZoom

I feel overwhelmed and tired with
many tasks each day, google classroom
for the kids, doom scrolling, catching
my breath whilst holding my fon? why
do I send myself into screen time...

Knitting changed and it became less
relaxing.

Self interview with Mimi McGarry

(editing takes a lot of time)
I am more reflected about the work
and blog and vlog I made for last year.

what is

Liebes Wedding Strickt

Liebes Wedding strickt

Dear Wedding Knits is a
Berlin knit circle from
2018 onwards we meet in the
North Berlin district
called Wedding.

In 2021 I started a community zoom
knit night for the patreon, as it connects
and grows deeper roots more internationally.
Somehow it makes utter sense=
local knit night
& an online community knit night
and I love the time thinking
breathing, knitting together via screen

Mimi McGarry, Berlin

Liebes Wedding strickt
and Yarnchix Knitnight
(via my patreon page)

... äta hämtmat med
det lilla extra

FEZZZT i zoom-tider

... vinterbada utan bastu och
lätsas att det inte alls var kallt

... skriva en önskning och
hoppas att den slår in

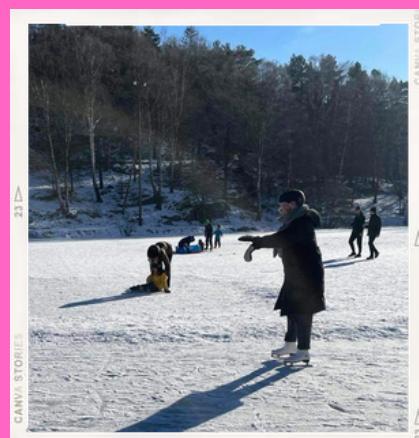
... vakna i hus på landet
och känna döden under
fötterna

... gå genom gamla
bilder på sociala
medier och få feeling

... leka kanin och gris
med kärleken

... skärmdumpa tips för
att hålla humöret uppe

Dagens fråga

Nu när höstmörkret börjar tränga sig på, hur gör du för att hålla humöret uppe?

Ullaklara Svenningsson, Haparanda

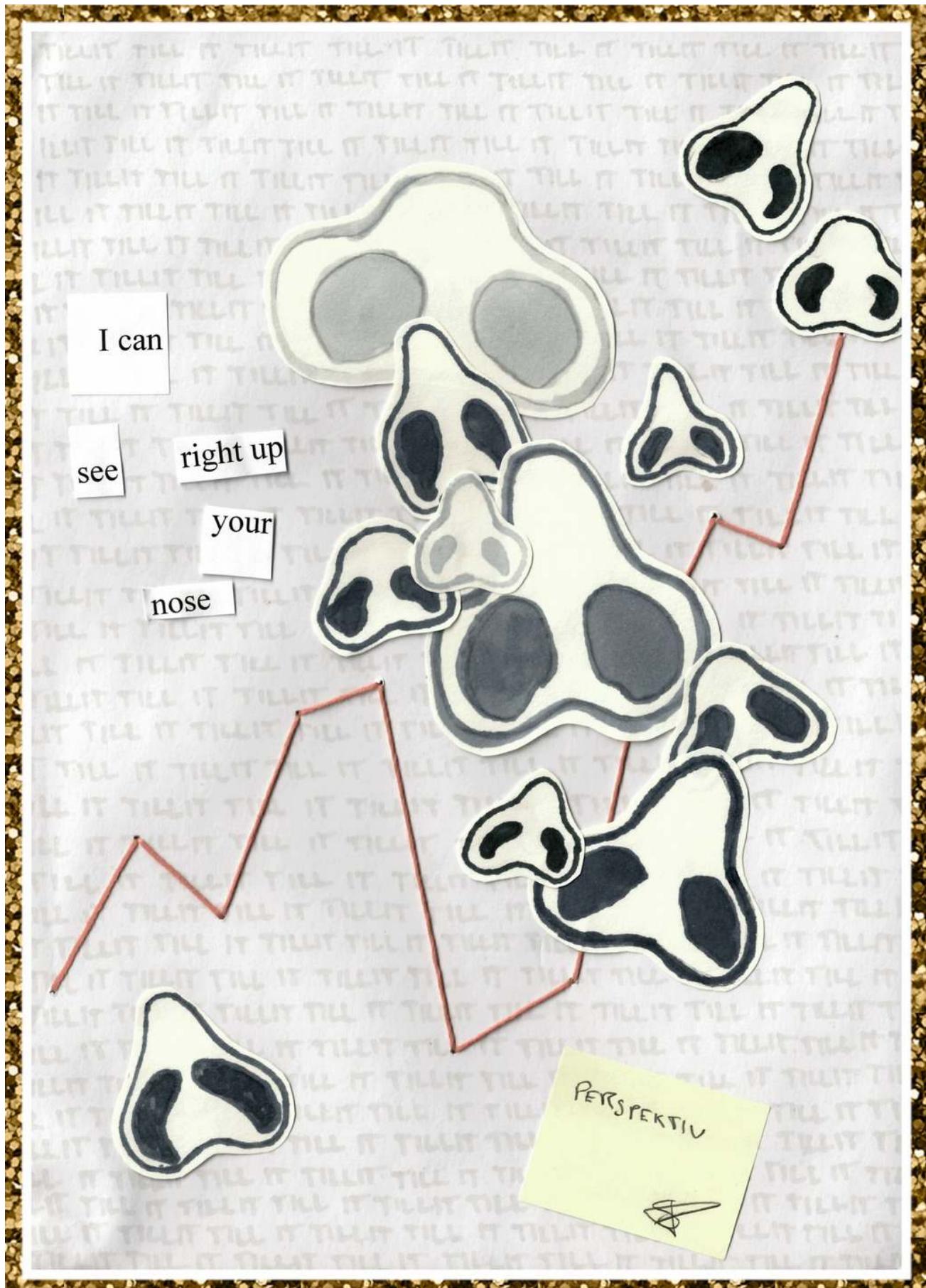
- Jag och min man tittar mycket på tv, dricker te och röker hasch. Det är både avkopplande och trevligt. Vi har en egen liten odling som vår son Conny hjälpte till med i somras.

... köpa sig ett
par skridskor och
stapla sig fram

... göra en dansande
julhälsning till alla en
inte kan krama

Monique Wernhamn

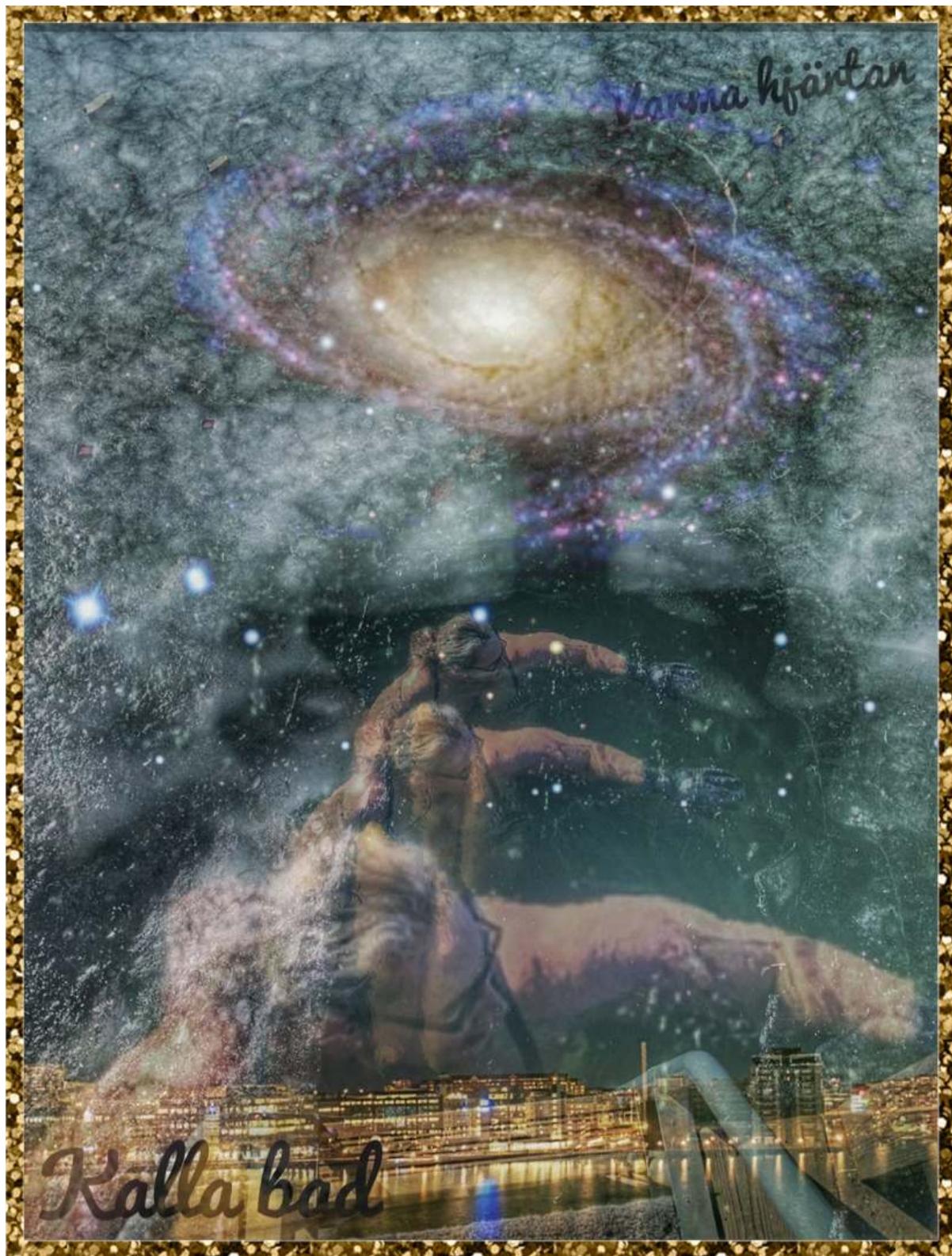

Jag slutade aldrig bada.

Det bara blev så. Dagarna gick och här är jag. Kallbadare.

Ligger i längre. Njuter. Släpper taget om alltet.

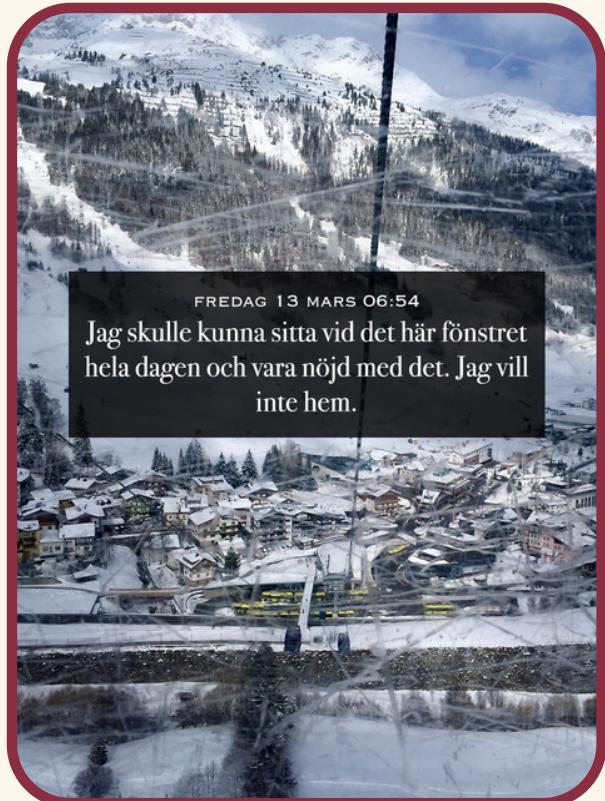
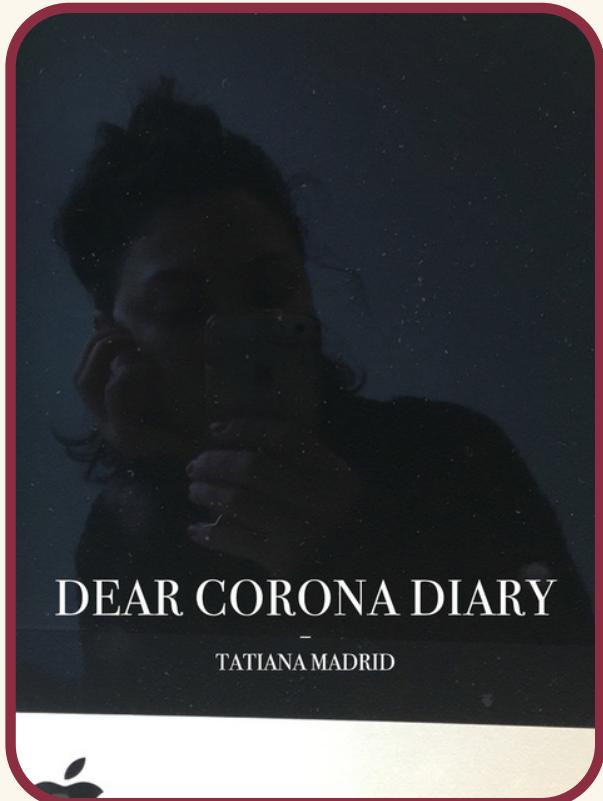
På distans, utan intryck. En prick i universum.

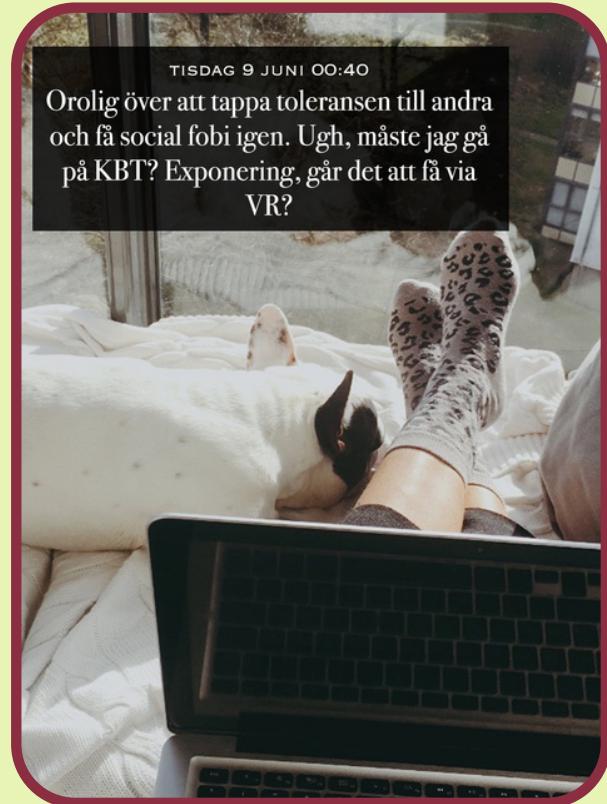

Ulrica Loeb

Dear Corona Diary

Tatiana Madrid

Tack! Thank you!

Instagram #zoomzine2021

Angelica Strandberg - @angiestrandberg

Anna Bauer - @annabauergbg

Dorte Gottlieb - @dorte_gottlieb

Erica Engdahl - @erica.engdahl

Irene Lundell - @irenelundell

Jeanette Nord - @jeanettenordphotography

Klara Melin - @klaramelin_klara

Lars Nilsson - @larsesq

Malin Mörth - @tattoo.morth.art

Mattias Rydén - @homonormen

Miku Maria Gustavsson - @mikumaria

Mimi McGarry - @liebwedd @yarnchix_podcast

Monique Wernhamn - @monique_wernhamn

Selma Pettersson - @selmisch

Ulrica Loeb - @ulricaloeb

Tatiana Madrid - @tat.mad